

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 17.

Kontor: Nørregade 33, St.

22. August 1903.

Udgaar hveranden Lørdag.

19. Aarg.

Koster 50 Øre Kvartalet (+ 13 Øre i Postpenge i København. + 15 Øre i — i Provinserne.) Enkelte Numre 10 Øre.

Julie Laurberg,

Fotograf.

Kongens Nytorv 13.

Indgang ad Porten.

Elevator.

EMMY THULSTRUP.

Hjemmelavet Konfekt,

tilkendt eneste

Panoptikon B, 1ste Sal,

Forhuset. • Mezaninen.

Telefon 26543.

Nyhed!

Syltning og Henkogning af

HAVESAGER,

Bær, Frugt, Likører, Vine, Most,

af S. Lomholt. Pris 50 Øre.

Tidligere udkommen af samme Forfatter:

Bagning i Hjemmet.

Pris 50 Øre.

Maden og dens Tillavning

ved Gas og i Hø.

2. Oplag. Pris 60 Øre.

Faas i Bøgladerne.

H. Hagerups Boghandel,

Gothersgade 30.

København K.

Marie Steffensens Skole

for Snitmønstertegning,

Tilskæring og Kjølesyning,

Zinnsage 2, 2. Sal.

Kvindernes Køkken.

er nu **Vimmelskiftet 38, 1. Sal;** Varme Retter fra Kl. 11. Middag Kl. 1½—6½. Store nye istandsatte Lokaler.

Den midlertidige Redaktør, Fru J. Monrad, træffes i sit Hjem, Høstrups 2, 3die Sal, V, sikrest 12—1 og 6—7.

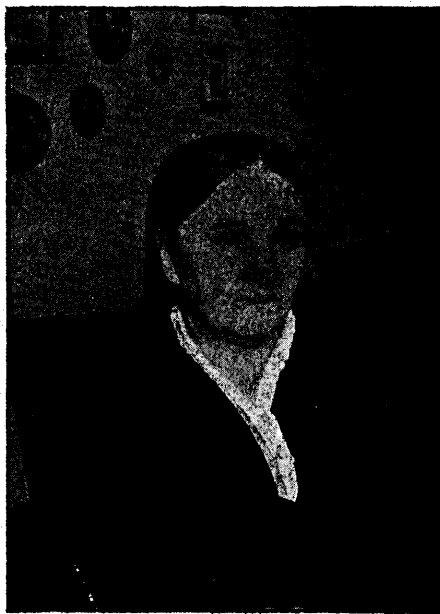
Artikler, Bøger og Blade bedes sendte til samme Adresse. Mundtlig Besked modtages paa **Dansk Kvindesamfunds Kontor**, aabent 8—7, og hertil bedes man henvende sig om alt Ekspeditionen vedrørende.

Annoncer bedes sendt til Bladets Annonce-Ekspedition, Rosengaarden 10, 3. Sal.

Kvinden og Samfundet.

Bestilles i Provinserne paa nærmeste Posthus og hos Landpostbudene, i København paa nærmeste Posthus og paa Bladets Kontor.

Abonnement 50 Øre + Postpenge, i København 13, i Provinserne 15 Øre Kvartalet.

Susette Maribo.

Susette Dalgas.

Kvinder fra den grundtvigske Kreds.

(Fortsat fra Nr. 16).

(Sluttet.)

Susette Maribo skabte et smukt, blomsterrigt og rent Hjem og var en omhyggelig glad Husmoder for sin aldrende Husbond. for hans Børn af første Ægteskab. for de store Dreng, de af økonomiske Hensyn maatte tage i Huset og saa for de smaa Dreng, hun selv blev Moder til.

Det blev et lykkeligt Ægteskab i 6 korte Aar. Et lille Tegn derpaa var, at hun 30 Aar senere bad om at faa sin Brudekrans i Haanden og at blive dækket af sit Brudeslør i Kisten. Skønt Prof. Maribos voksne Børn først havde følt stor Uvilje mod at faa en ny Husmoder i deres Fædrehjem, glemte de snart helt denne Følelse og kom til at se en inderlig og trofast Veninde i deres unge Stedmoder. Hun var ogsaa deres Fader en udmærket Støtte, og ved hendes praktiske Økonomi lykkedes det at faa den betydelige Gæld betalt, som Prof. Maribo havde paadraget sig i sin Enkemandstand.

I Aaret 1860 da deres mindste Dreng var et Aar gammel, blev Susette Maribo Enke og maatte nu paa egen Haand forsørge sig selv og de to yngste Børn. Enkedronning Caroline Amalie havde imidlertid faaet Øje for hendes ypperlige Gaver til Børneopdragelse og udnævnte hende til Forstanderinde for sin Asylskole*). Herom siger en god Veninde, Nanny Bech: Hendes Hjærte, der havde saa megen Kærlighed til Børn, havde tillige en stor Forstaaelse

*) Enkedronningen kendte hende godt fra hendes Virksomhed i Dannekvindeskolen, som hun jævnlig besøgte, og for hvilken hun interesserede sig. Red.

af Fattigdommen. (En af de sidste Paamindelser til hendes kære Pigeboørn ved Afskeden fra Dannekvindeskolen var, at de altid skulde være gode og venlige mod Tjenestefolkene i deres Forældres Hjem og i deres eget, om de en Gang fik et: de følte sig tit ene og ulykkelige, havde det svært og behøvede al mulig Venlighed og Godhed, for at Arbejdet ikke skulde blive dem en Byrde. Og det blev sagt saaledes, at i det mindste en af dem aldrig glemte det.) Nanny Bech, fortsætter: „Susettes klare Tanker og Evner til at ordne, indrette og forestaa var just, hvad Enkedronningen ønskede og trængte til, for at hendes Skole for Almueboørn, der skulde opdrages til dygtige Tjenestepiger og Husmødre, skulde komme i rette Spor. Det var hendes kristelige Tro, der var hendes Liv i Livet, fra hun var ganske ung, og det var den, der bar og styrede hende gennem de lange 24 Aar, hvor hun trofast røgtede sit ikke lette Kald. Hendes Gaver og Evner udviklede sig til et blomstrende Liv og en viddtstrakt Virksomhed, saa „Enkedronningens Skole“ var vidt og bredt kendt, som et ualmindelig godt og sjælesundt Sted for fattige Børn. Hun havde en egen Gave til at meddele sin Varme og Begejstring til dem, hun talte med, saa de kom til at dele hendes Anskuelse; paa den Maade har hun virket ikke saa lidt paa Skolebørnene, baade hvad Kærlighed til Fædrelandet, til Kunsten og til Historien angaar. Det hele Liv paa Skolen var tilmed fornøjeligt; Bestyrerinden tyngede ikke ved sin Magt og Myndighed; de andre Lærerinder var hendes gode Kammerater, og Børnene var frie og glade; de elskede „Fruen“, ligesom de mange forskellige Sæt Forældre altid med Tillid vendte sig til hende om Hjælp baade i Raad og Daad; og det var næsten som en stor forgrenet Familie, fordi der paa Skolen var fuldt Samarbejde. Susette var Sjælen i det hele, og det tør siges, at hun har virket til ualmindelig stor Velsignelse hos Hundreder af Børn og Forældre; derfor har hendes Navn ogsaa efter hendes Død saa god Klang, at der kommer et mildt Blik i Øjet, saasnart det bliver nævnet. Mangfoldige har hun ikke alene ledet, men hjulpet ad den rette Vej, og altid vidste store og smaa, at de trygt kunde følge, hvad hun raadede dem til. Den megen Ros derimod, der strøedes paa hendes Vej, var hende haardt imod, og hun viste den altid fra sig. Hun havde en stor Sky for at blive nævnet og omtalt, eller for at træde frem, fordi hun var tilbunds og i Sandhed ydmyg. Om hendes Virksomhed ved Skolen siges andet Steds: Det var ikke, at hun

aandeligt skulde tage sig af disse Børn; hun maatte ogsaa anvende en stor Del af sin Omsorg paa deres ydre Person. Hun vadske og kæmmede dem, hun lærte dem Orden og Renlighed, hendes virksomme glade Sjæl lyste som Sol skin for den store Skare opvoksende Børn.

— I mange af Enkedronningens Breve findes der ogsaa en Tak for god Hjælp, og gode Raad; saaledes ved Oprettelsen af Tjenestepigehjemmet, der blev indrettet i øverste Stokværk af den store smukke Bolig, som den ædle Dronning modtog som Gave fra Landet; her var Susette i mange Aar den ledende Aand og tilsidst ligefrem Bestyrerinde. Indtil hun de sidste Aar tillige overtog Pigehjemmet, havde hun sit eget lille private Hjem, hvor hun levede et lykkeligt Liv med sine to opvoksende Sønner i al den Tid, der var hendes egen; hun opdrog dem i streng Nøjsomhed og Tarvelighed, men der herskede megen Glæde og Hygge i det lille Hjem, hvor Skønhed raadede. Helene Nyblom siger: „Hun bad sine gamle Skolebørn hjem til sig, men hun sagde os, at hun aldrig kunde byde paa andet end The og bart Smørrebrød, og jeg husker virkelig heller ikke, at vi nogensinde fik andet end The, Rugbrød og Smør. Men der var som et Trylleri ved hendes Hænder, thi alt, hvad hun ordnede og bød smagte bedre end andres Lækkerheder; hun kunde faa et Bord til at se poetisk ud; alt var friskt, indbydende og appetitligt, og naar hendes smukke hvide Hænder rakte En Brødet, var det, som fulgte der Velsignelse med“. For Resten var hendes Tid fuldt optaget; (naar hun en Hverdag tog sin lille Dreng paa Skødet, kunde han spørge: „Er det Søndag i Dag, Mor?) naar Skoletimerne havde Slut, saa hun selv efter, at Rumene blev gjort rene. Saa købte hun ind til Middagen og lavede Maden. Og om Eftermiddagen og Aftenen var hun fuldt optaget af Arbejde for Skolen og Hjemmet. Under denne Travlhed kunde hun undertiden lide af voldsom nervøs Hovedpine. Men hun kunde dog i Samtalens Løb ytre: „Jeg tror, jeg er et af de lykkeligste Mennesker paa Jorden; der er ingen, jeg vilde bytte med.“

I Sommeren 1884 tog hun sin Afsked som Bestyrer af Skolen og Pigehjemmet. Hun levede endnu nogle Aar et stille lykkeligt Liv, som hun aldrig kunde takke Gud nok for, sammen med sin ældste Søn. Den yngste boede i Fredericia, og det var Lyspunkter for dem alle tre, naar de en kort Tid kunde være samlede og føle Velsignelsen ved Samlivet. Hendes sidste Sygeleje var trangt og varede i 3